

MILAN JOVANOVIĆ
AMERIČKI
SAN

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Termin gastarbajter potiče s kraja šezdesetih godina dvadesetog veka kada je Nemačka privreda svoju naraslu potrebu za radnicima rešavala privremenim uvozom radne snage, pretežno iz Turske ali i prostora bivše Jugoslavije i drugih istočnoevropskih zemalja. Gastarbajter u prevodu sa nemačkog jezika znači gostujući radnik.

Biti profesionalni gastarbajter sa sobom nosi neke radosti, ali i dosta odricanja. Veća zarada sa sobom, kao prikolicu, vuče i veće troškove koji su često veći od zarade. Standard je samo neznatno bolji nego u Jugi, ali slobodnog vremena skoro da i nema. Snovi o životu na visokoj nozi polako ustupaju mesto realnosti koja se svodi na pidžama–posao–pidžama. Mahom nekvalifikovani, prosti ljudi došli iz najsiromašnijih krajeva svojih domovina u potrazi za boljim u „obećanoj zemlji“ veoma retko uspeavaju da se socijalizuju i ostaju zaglavljani u večitoj dilemi živeti sada ili štedeti i živeti posle.

Donekle i mogu da razumem one silne *mercedese* švedskih i nemačkih registarskih tablica i neomalterisane kuće

od tri sprata u zavičaju kao simbol uspeha pred zahtevnom domaćom publikom.

„Neka komšije vide da smo mi uspeli tamo preko.“

Nema veze što u Švedsku, pardon Švecku, praznimo septičke jame, jedemo mesne nareske i spavamo šestoro u jednoj sobi. Važno da je dizelaš, koji je veći deo života bio taksi, nepropisno parkiran ispred ograde od kovanog gvožđa u senci novoposađene breze. Da ne zaboravim da svako „odeljenje“ u kući nema parket i da vrata od kupatila ne mogu skroz da se otvore zbog neplanski postavljenog bojlera. Stepenište je, kao po nekom dogovoru, od grubog betona, a spoljašnost kuće neomalterisana.

„To će zetovi da dovrše.“

U Americi usponi i padovi smenjuju padove i uspone. Bez rezervnog položaja prinuđen sam da svakog dana guram napred. Sa parolom „moramo uspeti“, iz dana u dan, ne osetivši, postao sam uhićenik zapadnog sistema u kome moraš da radiš dva posla da bi prehranio porodicu, viđaš decu samo vikendom i živiš u komšiluku gde bukvalno nikog ne poznaješ. Olakšavajuća okolnost je što u Majamiju teško može bilo ko da bude stranac, jer su svi odnekud došli i još uvek dolaze. Ta, takozvana, olakšavajuća okolnost ima i svoju tamnu stranu. Brojni gastarbajteri jedni drugima preotimaju posao i ubijaju cenu rada. Romansirana verzija gastarbajterske muke često se naziva i američkom pitom. Mene ta pita više podseća na koru hleba. U početku se teško žvaće, ali ako si uporan posle malo omekša i počinje da daje sladak ukus. Nažalost, ta korica gastarbajterskog hleba

nikada ne može kompletno da nahrani, pogotovo nas Balkance koji smo navikli da uz 'leba imamo i mesce. Ali to je deo onoga što cinici nazivaju američkim snom.

Iako živim na Floridi skoro pola veka nakon prvog talasa „privremenih radnika“, nemam nikakav problem da za sebe kažem da sam i ja gastarbajter. Ono jeste da se po više osnova ne uklapam u taj kalup. Recimo, lenj sam da zidam u zavičaju, a i frka mi da se zameram sa građevinskom mafijom. Iako se trudim, još ne mogu da nađem da kupim *mercedesa* dizelaša, oker boje. I šta sad? Kako da postanem priznat gastarbajter u zavičaju? Blog? Knjiga? Ma, ne. To je već viđeno. Moram da uradim nešto drugo.

Odlučio sam da kupim najveći motor na svetu. Ali baš najveći. Da sve motordžije obaraju pogled kada se parkiram pored njihovog motora. Strpljivo sam kopao po oglasima i radio tri-četiri posla svakodnevno i konačno srebrni lepotan od milion kubika parkiran je u garaži baš na mom parking mestu. Nek se vidi da je u Švecku 'ladno ali standard.

Sad ostaje teži deo. Kako objasniti Jovani da je to prava investicija, mnogo bolja od letovanja na nekom od ostrva sa belim peskom i azurnom vodom, ili od kupovine plazma televizora veličine vetrobranskog stakla gradskog autobusa? Koliko li će motor kolateralno da me košta? Sniženje u *Viktoriji sikret*, u *Mis siksti*, *Mejsisu*... Osećam, najeb'o sam.

Iz iskustva znam da mi je bolje ako ne teoretišem, već da uzmem gospođa Vilu za ruku, postavim je na zadnje sedište motora i provozam je po Majami Biču. U fazi muvanja, pre mnogo godina, celo jedno leto vozili smo se motorom po našem Nišu i okolini, tako da dvotočkaši visoke kubikaže

imaju privilegovano mesto u našim sećanjima. Ništa nije kao krstarenje moćnim motorom po svežem vazduhu sa voljenom osobom. To je osećaj koji zaustavlja starenje. Plan je da za početak kažem da sam motor pozajmio, pa ću posle da kažem da se razmišljam da ga kupim. Kao što sam očekivao, Jovana pristala iz cuga.

Pripreme za probnu vožnju išle su sporo jer Jovana, naravno, kao i uvek, nema šta da obuče. Ja još nisam čuo da postoji žena na svetu koja ima šta da obuče, obuče i da ima dovoljno šminke. Taj planetarni fenomen ostaće večita misterija za mnoge muškarce i tema još mnogo naučnih studija i ozbiljnih časopisa. Stariji sin Jovan za Xbox-om i mlađi Ivan za laptopom, igrajući svoje omiljene pucačke igre, kao iskusni pokeraši, nisu ni trepnuli kada smo najavili da ćemo Jovana i ja da izađemo na pola sata. I da budu dobri, naravno.

Svega par trenutaka kasnije bili smo na krilima džinovskog srebrnog dvotočkaša. Mašina od 1800 kubika sa nabudženim izduvnim cevima garantovano će u našem širem komšiluku dobiti „od milošte“ nadimak Nesanica.

Dok iz Majami Biča grabimo mostom prema Majamiju, slani miris okeana pomešan sa mirisom tropskog cveća puni nam nozdrve. Sa naše leve strane maše nam hiljade putnika sa paluba Carneval Destiny, jednog od najvećih turističkih brodova na svetu koji polazi ka Bahamima. S druge strane prolazimo jedno za drugim bogataška ostrva sa raskošnim kućama poznatih sportista, muzičara i hollywoodskih glumaca. Prelep ambijent, temperatura famozna

22 stepena, kristalno vedro nebo i zelenoplavi okean sa obe strane puta uokviruju sliku savršene vožnje.

Parkiram motor ispred novootvorenog i često preporučivanog kafea Segafredo u centru Majamija. Primećujem da su brojne skupe naočari za sunce okrenute ka nama. Dugonoga vila iz Nišvila u najmanjem teksas šortsu na svetu, srebrni motor veličine porodičnog auta i ćelavi pisac skoro nestvarno velikog vrata, kao likovi iz Marvelovog stripa, jednostavno ne mogu da budu nezapaženi. Motor dobrovoljno ostaje da čuva stražu dok mi naručujemo kafe late i espresso. Nonšalantni pogledi rezidentnih džabalebaroša sa pedigreeom polako jenjavaju. Jedna dugonoga plavuša, da li je potrebno reći sa silikonskim grudima veličine „mnogo velike“, ne posustaje. Prosto bulji u nas.

„Izgleda da se sviđaš ovoj. Vidiš da ne skida oči sa tebe.“

„Ma garant je lezbača i bulji u tebe.“

„Možda voli krupne muškarce?“

„Pre će biti da nikada nije videla toliko mali šorts i tako duge noge.“

„Pa ja kad bi imala šta da obučem...“

„Ajde da preskočimo temu dok pijem kafu. Znam da nikad nemaš šta da obučeš.“

„Pa i ti nikad nemaš pare. Kad god hoću nešto da kupim spominješ globalnu krizu, poskupljenja...“

„A je l' može da preskočimo?“

„Može... Ali ja zaista imam problem, samo da ti kažem.“

„200?“

„Malo je...“

„300?“

„E, tako je već bolje.“

Naš finansijski sporazum, u fazi potpisivanja, biva prekinut vibracijom mog telefona. Nakon što sam se zagledao u displej telefona, vraćam ga na sto.

„Pa javi se...“

„Ma, nema potrebe.“ Odgovaram, dok pažljivo, pokretima vrsnog hirurga, sipam šećer iz kesice u svoj kratki espresso.

„Pa ko ti je taj Toni Gambino?“

„Ne želiš da znaš.“

„Pa reci mi... Interesuje me.“ Pravi facu male devojčice.

„Toni je gangster iz Njujorka... Iz porodice Gambino...“

Sa Tonijem sam se upoznao u klubu *Snatch* one večeri kada sam onomad, jedan jedini put, čuvao Vila Smita i Toma Kruza. Iskreno, ja ga se nisam ni setio dok se ponovo nismo sreli u Nju Džersiju kada je Kimbo imao meč sa Rejom Merserom. Prišao čovek u pratnji par telohranitelja da se pozdravi sa mnom. Ne sa Kimbom, koji je zvezda, nego sa mnom. Bilo je očigledno da ga osoblje prepune arene prepoznaje i da uživa prilično specijalan tretman među ljudima. Italijanski emigrant, čudno definisanog zanimanja, vrlo se ljubazno pozdravio sa mnom, izgrlivši me kao da smo rod rođeni. Kimbo i ostatak ekipe ostali su u blagom čudu. Kako to, ja iz pičke materine a znam njujorškog gangstera?

Par meseci kasnije zavibrirao mi je telefon a na displeju ponovo piše Toni Gambino. Opet srdačno, ali ovog puta moli me za uslugu. Pita da odem sa nekom njegovom rođakom do neke agencije za modele jer je zajebavaju pa ja samo da se pokažem. Sticajem okolnosti agencija je u zgradi

na koju gleda terasa moje dnevne sobe, pa sam iz radoznalosti pristao. Par sati kasnije, našao sam se sa zgodnjikavom Poljakinjom. Ona čak i može da prođe kao model samo kad bi malo sredila zube. Lepotica sa Baltika kaže da ima problem i da ne mogu nju svi da zajebavaju. Ušavši u moderno sređenu kancelariju meni je promaklo da se pozdravim sa umetnikom koji je pružio ruku. Umesto toga dobio je moj najledeniji pogled. Dok je mala imala kraći razgovor sa tim napederičavim tipom, ja sam sedeo u udobnom crvenom kauču ne skidajući pogled sa njih. Čim smo izašli iz kancelarije Poljakinja sa posrnulim zubima bacila mi se u zagrljaj i počela da se zahvaljuje. Ubrzo sam imao pozivi i od Tonija:

„Milane, hvala ti mnogo, odužiću se.“

„Ma nema potrebe.“ Odgovaram kurtoazno.

Sutradan mi je u SMS-u stigao kod za podizanje novca kod *Vestern Juniona*. Toni mi poslao 700 dolara. Učinio mi se mnogo velikodušnim za onakvog tipa. Ipak je to bilo za 15 minuta „posla“.

Nekoliko meseci je prošlo i eto Tonija ponovo. Šalje SMS. Ima nekog ortaka koji ide na koncert Tiesta, jednog od najpopularnijih di-džejeva na svetu, pa mu treba telohranitelj. Odgovaram kratko:

„Može.“

Laka noć u *Mansionu*, klubu gde sam nekada radio. Tiesto nežno indisponiran, za moj ukus previse umetničke a malo komercijalne muzike koja je meni prihvatljivija. Čad, mršavi ćelavi vlasnik lanca perionica veša iz Njujorka, pristojan tip, nije ostao ni do kraja večeri. 900 dolara za 4 sata

posla lepo oporave uvek anemičan gastarbajterski kućni budžet.

U sledeći projekat, vezan za Tonija, ušao sam indirektno. Moj partner iz nekih ranijih poslova, Luidi, takođe Italijan poreklom, bivši pripadnik najelitnijih specijalnih jedinica Mornaričke foke, zvao me na preporuku Tonija Gambina da odradimo „lagani posao“.

Kaže Luidi da je lak posao i da za sat vremena uzimamo po 1200 dolara. Iako me je iskustvo naučilo da ne postoji lak posao za 1200 dolara, a pogotovo za tako kratko vreme, iz straha da ne poljuljam ovo malo reputacije što imam, a i da ne uvredim kućni budžet, prihvatam.

Neki Tonijev prijatelj iz Njujorka imao izvesne finansijske probleme u svom klubu u Majamiju. Istražujući uzroke malog profita menadžer i specijalni konsultant pregledavali su snimke sigurnosnih kamera i otkrili da osoblje, gle čuda, krade. Naš zadatak je da čuvamo menadžera koga očekuje rutav zadatak otpuštanja kompletnog obezbeđenja i devojke koja prodaje karte. Frka je jer su momci iz obezbeđenja zapretili da će da ga prebiju ako samo proba da ih otpusti. Ne prepuštajući ništa slučaju Luidi i ja dolazimo na posao pod punom opremom. Pancir, štitnici za muda, potkolenice, laktove, kožne rukavice, sprejovi, palice... Znači, prava porodična atmosfera.

Zakazani sastanak svih zaposlenih imao je odličnu posećenost. Konobarice, pomoćno osoblje, obezbeđenje... svi

su bili tu. Koliko se ja razumem u fizionomije sa nama u sali je šest radnika obezbeđenja. Njih je bilo lako uočiti jer su bili приметно nadržani i napadno su zauzeli stav „sad ću vam jebem majku svima“. Po nekad mi je žao što sam pregoreo taj strah od namrštenih faca i umem da budem skoro nezainteresovan kad neko preteći bulji u mene. U momentu kada je menadžer, posle dugog okolišanja, saopštio da je kompletna postava obezbeđenja slobodna i da ne dolaze više na posao, jedan krupni ćelavi belac, od onih nadržanih iz obezbeđenja, počinje da ga psuje i vređa. Kada je menadžer rekao da postoji video-zapis kako muvaju sa kartama i da nemaju prava da se bune, ćelavi ga je gađao punom plastičnom bocom vode. Menadžer je vešto izbegao bocu, baš kao Džordž Buš leteću cipelu u Iraku. Vođa pobune prilazi i skoro mi se unosi u facu, verovatno računajući na podršku kolega koji su stali iza njega.

„A vas dvojica šta glumite. Pičke jedne. 'Ajde, gubite se odavde.“

„Obrati se mom sefu.“ Pokazujem prstom na Luidija svega metar i po od mene.

Moja umanjena kopija, izbacivač odmetnik, osokoljeni mojim zabrinutim licem, okreće se prema Luidiju i hvata se za muškost.

„Nemate vi muda za ovaj posao... *Kohones* vi nemate. Gubite se odavde, vi pičke najobičnije...“

Ne kaže džabe Bas Ruten:

„Nikad, ali nikad, ne skreći pogled sa protivnika.“

Ali, izgleda da ćelavi nije imao prilike da se upozna sa Basom, najvećom legendom borilačkih sportova, pa sam bio ljubazan da mu prenesem pozdrave. Osnovni trik realne

ulične borbe, odvratiti pažnju protivniku, prošao je i ovaj put. Snažnim zamahom noge, izvučenim brzom rotacijom kukova, udaram neopreznog protivnika u zadnju stranu kolena. Od siline udarca noga mu polazi napred i navlači celo telo a posebno glavu na seriju udaraca italijanskim ši-mikama. Onda smo prešli na citat Majka Tajsona:

„Svako ima plan dok ne dobije udarac u usta.“

Tako i pobunjenici iz faze planiranog napada predoše u junačko, stihijsko povlačenje. Da ne bude da prećutkujem, i Luiđi i ja smo izvadili rasklopive pendreke marke „boli u pičku materinu“ i počeli da udaramo gospodu pobunjenike u povlačenju, čisto da budemo sigurni da neće ponovo da se vraćaju na plan.

Pošto se nalazimo na privatnom posedu, imamo potpi-san ugovor da smo angažovani kao vanredno obezbeđenje i nemamo se zbog čega brinuti. Nakon ovog malog inci-denta, menadžer je na brzinu objasnio preostalim radni-cima hrišćansku poslovnu doktrinu sa akcentom na „ne kradi“ i stavio tačku na ovo druženje.

U ovakvim situacijama, privatna kola ostavljamo u jav-nim garažama a na lokaciju se dovozimo i odvozimo tak-sijem. Iskustvo nas je naučilo da tim malim lukavstvom možemo da uštedimo sebi nerve, izbušene gume, a bogami, i polomljene šoferšajbne. Baš dok smo u povratku plaćali taksi nakon „dugog“ radnog dana, eto ga ime Tonija Gam-bina na displeju Luiđijevog mobilnog telefona. Opet se mnogo zahvaljuje i srdačno me pozdravlja.

Da budem iskren, ova poslednja akcija već je bila van opsega dešavanja u kojem se ja komotno osećam. S druge

strane, ja nikog nisam napao. Samo sam se branio... U širem smislu.

Od tada je prošlo par meseci. Naslućivao sam da će sledeći posao koji mi ponudi Toni biti nešto ozbiljnije, i evo jutros mi je stigao SMS koji to potvrđuje. Radi se o dugu od 80.000 dolara. Toni kaže da je tip pička i da je ilegalac bez američkih papira pa nema šanse da zove policiju. Luidi i ja dobijamo po 15.000. Iz toga zaključujem da je tip dužan ne više od 30.000 a da je ostatak čudna kamatna matematika sa univerziteta Gambino.

„I šta sad, da se javim?“

„Pa, javi se. Možda ima neki drugi, normalan posao.“

„Ne ide to tako. Ono su bili probni radovi. On, verovatno, tamo nekom višestruko naplati svaku akciju za koju angažuje lokalne momke. Sada me želi za vojnika da može da rešava stvari na daljinski iz Njujorka. Ja nisam taj.“

„Naravno da nisi. Nego je l' hoćeš da svratimo u *Viktoriju sekret*? Ima...“

Što sam stariji, sve mi je jasnije da treba da izbegavam poslove koji umeju da se kose sa mojim osećajem za bezbednost ili su na granici zakona, kao što Toni ume da ponudi. Često sam uspešan u predviđanju i izbegavanju glupih situacija, ali nekad jednostavno nemam izbora. Samo desetak dana otkad sam pred Jovanom pokazao zavidan stepen opreza, u život mi se ušetalo novo sranje koje nisam mogao da izbegnem.

Kao i uvek počinje sa telefonskim pozivom. Moj mnogo dobar drug bio je u glupoj situaciji i pozvao, koga bi drugo, mene. S obzirom na to da je on javna ličnost izbegavao je da zove policiju dokle god je to moguće.

„Milane, imam frku... Veliku frku...“

„Probaj u skraćenoj verziji da mi kažeš šta se dešava.“

„Neki naoružani tip me tražio u studiju...“

„Gde si ti sada?“

„U *Grazzie*.“

„Čekaj me i ne izlazi nigde. Tu sam za manje od 10 minuta. Sedi dalje od prozora. Ništa se ne brini, taj ako je hteo nešto ne bi išao okolo i pitao za tebe.“

Džima Džordana poznajem godinama i znam ga kao jedno od najdivnijih stvorenja koje strahovito vodi računa o svojoj porodici i prijateljima, pa mi je prosto neverovatno da je on došao u ovu glupu situaciju. Dok vozim ka uglu 7. ulice i Avenije Vašington, gde se nalazi zgrada u kojoj su i studio i prestižni restoran *Grazzie*, ne uspevam da smislim nijedan razlog osim da je u pitanju greška. Džimbo, kako ga porodica zove, jeste muzički producent, treći najbolji u Americi posle Timbelenda i Skota Storča sa tendencijom da preuzme primat Storču koji se polako prezadužuje i navlači na kokain. Kad praviš pesme teško možeš da se zameriš nekom osim ako ne vređaš stihovima. A Džimbo nije ni tekstopisac, on pravi muziku, odnosno bitove, kako sam kaže. Skroz mi je neverovatno da je uvredio nekog. Stvarno nemam ideju zašto bi ga neko tražio na taj način.

Parkiram na mestu za invalide i ostavljam auto sa upaljenim motorom i sva četiri migavca. Uvek tako za slučaj da moram najhitnije da reagujem.

„Ne brini, Džimbo, tu sam i ostajem sa tobom do daljnjeg. Ispričaj mi tačno šta je bilo.“

„Bili smo u studiju sa Anastasijom... Sve je bilo dobro. Kasno popodne izašli smo da ručamo. Dok nisam bio tu, neki naoružan tip je došao u studio i isprepadao obezbeđenje i tehničare. Traži mene i kaže da mu dugujem 40.000 dolara. Ne razumem...“ Priča Džim skroz dekoncentrisan i uplašen.

„Pa je l' duguješ?“

„*Cammon, man...* Pa ja sam taj koji pozajmljuje pare. Preko 300.000 duguju mi prijatelji i poznanici...“

„Znam da je tako. Ne brini. Rešiće se to. Kad se to desilo? Kad je bio uterivač?“

„Pre 40 minuta.“

„Koliko ljudi zna tvoju novu adresu?“ Pitam, jer se Džimbo uselio u novu kuću od 3 miliona pre par nedelja.

„Samo familija.“

„Dobro. Idi odmah kući. Zovi Džoa neka sedi kod tebe. Obojica imate dozvole za oružje? Je l' tako? Neka Džo svojim kamionetom prepreči ulaz u dvorište, odveži rotvajlere i ne odgovaraj na pozive sa nepoznatih brojeva. Ja ću da vozim za tobom do autoputa, pa se vraćam u studio da pregledam video sa sigurnosne kamere, da vidim koga imamo u igri. Bićemo u stalnom kontaktu. Sada idi kući, popij pivo i lezi u đakuzi da se opustiš.“

„Idem s tobom da vidim snimak...“

„Ma ne, nema potrebe, brate. Budimo racionalni. Veruj mi. Hoću da definišem problem da vidim da li mogu da ga izolujem. Tebe hoću da držim van kadra. Da te nema dok ne vidim kako ćemo. Molim te, poslušaj me i ne protivureči.“

Znam šta radim.“ Istina je da pojma nisam imao šta me čeka.

„Hvala ti, brate. Ti znaš da si mi kao rođeni brat i da ne razdvajam tebe i Džoa...”

„I ja tebe volim. Ali 'ajde da te sklonim, pa da vidim šta je šta i da probam da nađem tog tipa.“

Uzimam sa stola ključ od Džimbovog auta i kažem mu da sačeka unutra dok ne parkiram ispred zgrade. *Mercedes* AMG S klase je na trećem spratu garaže preko puta. Rizikujem pažnju policije vozeći 20 metara u suprotnom smeru do restorana. Telefonom cimam Jimba da izađe. Ja sam već na trotoaru između auta i ulaza u *Grazzie*.

Zatvaram vrata od Džimbovog auta i utrčavam u moj *linkoln*. Sečem kamionu putanju pokazujući mu rukom da sačeka i pravim Džimu blok da se uključi u saobraćaj. Napet sam i ne odgovaram kamiondžiji koji me psuje. Razmišljam samo o uterivaču. Gledam okolo i pratim svaki pokret. Tip iz nekakvog džipa izlazi i gleda u Džimbov auto. Ako nešto proba, pregaziću ga kolima. U stvari, tip gleda ribu sa velikim sisama preko puta. Dobro je. Malo sam mator za ovo sranje. Ne znam koga da očekujem. Tim poslom se bave i diletanti i profesionalci. I jedni i drugi mogu da budu opasni. Stalno pogledujem u retrovizor dok vozim uz Džimbov zadnji branik. Ne dozvoljavam bezobraznom taksisti da se useče između nas. I on psuje i trubi. Opet ne reagujem. Ispraćam Džimba do znaka *Welcome to Miami*, ali sa druge strane.

„Alo, Džimbo. Ne brini, niko nas nije pratio ili nešto slično. Pali kući. Zovi Džoa da te čeka kod kuće.“

„Evo sad ću da ga zovem. Hvala ti.“

„Ne zahvaljuj se... Nego, ko zna šifru za kompjuter za kamere obezbeđenja u studiju?“

„Nemam pojma. Znao je Dejev... koji je u Evropi sada. Čekaj da razmislim... Valjda je 'studio' „

„OK. Ostani kod kuće! Ja te obaveštavam kako stoje stvari.“

U studiju je mali Rajan, muzički tehničar. On je jedan od onih tipova što iz skupocenih uređaja iscede najbolji zvuk. A i bolje bi bilo jer je studio vredan milion i po dolara. Rajan, primetno nervozan nakon bliskog susreta sa nezvanim gostom, nevoljno seckajući, opisuje belca visokog oko 186 cm, koji hramlje na jednu nogu. Kaže da mu se jasno ocrtao pištolj na boku ispod majice i da je rekao da je došao naoružan i da ima 20 kik boksera koji čekaju napolju. Hm... Malo naivno blefiranje za profesionalca? Pitam Rajana da mi pokaže kompjuter koji kontroliše kamere.

Sedam za blago prašnjavu tastaturu.

„studio“

„Invalid password“

„studio1“

„Invalid password“

„studio305“

Bravo, majstore! 305 je pozivni broj za Majami i to radi.

Program za sigurnosne kamere je pregledan i intuitivan, pa sam lako došao da snimaka koje sam tražio. 4:48 je vreme kada se pojavljuje gospodin uterivač na kameri 5. Vidim da je moj tip zategnut i da je u treningu. Dalje za pažam da je tip obučen na ofanzivno, da ima pancir koji se

jasno ocrtava ispod majice na kojoj piše *Kick Boxing Florida*. Čak mi se čini da ima lepljivu traku preko patika, kao što nose specijalci, da im se u akciji ne odvežu pertle. Primećujem da mu je pištolj malo niže od pojasa što znači da ima specijalnu futrolu za brzo potezanje. Preslušavanjem snimka razaznajem da je on rekao da mu Deni Domingez i Džim Džordan duguju 40.000 dolara i pri tom je više puta spomenuo Denija nego Džima. Na kameri 2 vidim da je na izlazu tehničaru dao neki papirić, verovatno vizitkartu. Spoljna kamera broj 7 daje mi jasnu sliku njegovog *džipa vranglera*, kabrio-terenca tipičnog za toplu Floridu. Malo sam se pomučio ali uspevam da dešifrujem tablice, „BEE 343A“. Da ne zaboravim odmah ukucavam u SMS tablice i šaljem samom sebi.

„Rajane, vidim da ti je ovaj dao vizitkartu?“ pitam direktno.

„Jeste. Bacio sam je u đubre. Ja sam muzički tehničar i ne želim da imam ništa sa ovim tipom.“

„Ma opušteno. Je l' možeš da mi nađeš tu vizitkartu, voleo bih da se čujem sa tipom.“

Na narandžastom kartonu vizitkarte malo zamazanom kečapom iz korpe za otpatke piše da se tip zove Skot Lav, da mu je ime firme *Black ship titanium umbrella* i da čovek radi „financial recovery“, odnosno, uterivanje dugova. Za sada izgleda da je tip profesionalac.

Uzimam telefon i okrećem Vidiča. Slučajno sam upoznao policajca našeg porekla koji nema pojma gde je Srbija ali mnogo voli što je Srbin. Kao zemljaku rekao mi da ga zovem kad god mi treba pomoć.